

Karta záznamu

Spisova značka	1209/2014/PDCJ
Stěžovatel	vlastní, Údolní 39, 602 00 Brno
Šetřený úřad	
Oblast práva	Ochrana přírody a krajiny, EIA a báňská správa
Věc	posouzení vlivu záměru na životní prostředí (EIA)
Forma zjištění	Připomínka v legislativním procesu
Výsledek šetření	Nezjišťuje se
Vztah k českým právním předpisům	114/1992 Sb., § 70 odst. 2 100/2001 Sb., § 3 písm. g), § 7 odst. 3, § 10 odst. 5, § 10a, § 10b, § 10c 254/2001 Sb., § 115
Vztah k evropským právním předpisům	
Datum vydání	28. 04. 2014
Datum podání	28. 04. 2014
Poznámka	Tyto připomínky nebyly vypořádány. Staženo předkladatelem.

Text dokumentu

Příloha k PDCJ: 1209/2014

Připomínky veřejné ochránkyně práv k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (č.j. předkladatele: 23254/ENV/14)

OBECNÉ PŘIPOMÍNKY

Navržená novelizace zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (dále též "zákon EIA") představuje dle mého soudu natolik zásadní koncepční posun celé procedury projektového hodnocení vlivů na životní prostředí (EIA), že lze stěží dohlédnout všechny důsledky, které to může vyvolat. Navrhovaná úprava vnáší do zavedené praxe nové typy správních aktů a procesů, výsledkem čehož může být také celkové znepřehlednění povolovacích procedur a znejistění všech dotčených subjektů. Rovněž aplikování obecných instrumentů správního řádu[1] na přece jen "specifické" procesy a výstupy hodnocení vlivů na životní prostředí se může ukázat jako problematické. Mimo jiné i formulování podmínek "závazného" stanoviska EIA tak, aby v rámci dalších zákonem předvídaných postupů byly ("závazné podmínky") schopny plně obstát, bude obtížným úkolem. V tomto ohledu nutno očekávat složité "bitvy" o znění podmínek a jejich faktický význam (výklad) ve všech fázích projednávání konkrétního záměru (a to jednak mezi příslušnými orgány EIA a dotčenými orgány, hájícími zájmy dle jednotlivých složkových zákonů, zejména pak ale mezi správními orgány a dotčenou veřejností), což může ve svém důsledku celý povolovací proces dokonce paralyzovat. Mám za to, že možnost vzniku situací, které lze označit jako "konflikt podmínek" (mezi podmínkami stanovenými závazným stanoviskem EIA a podmínkami dotčených orgánů v jejich "navazujících" závazných stanoviscích) byla návrhem novely podceněna. Obdobně problematickým se může kupříkladu jevit i to, jak naložit v navazujících povolovacích procesech s pořadím

vícero přípustných variant záměru (příloha č. 6 zákona EIA odst. III. bod 4) v napříště striktně "závazném" stanovisku EIA.

Je na místě připomenout, že k dosavadní právní úpravě EIA přitom již existovala početná judikatura[2], jež se stala vodítkem pro postupy jak úřadů, tak i investorů a dotčené veřejnosti. O tom ostatně dobře svědčí samotná důvodová zpráva k návrhu novelizace zákona EIA, kde je právě na soudní judikaturu frekventovaně odkazováno. Pokud postupy úřadů dle aktuální právní úpravy EIA byly přesto vnímány neuspokojivě, je otázkou, nakolik je na vině, spíše než stávající právní úprava, nedostatečná kvalita všech rozhodovacích procesů (včetně nezajištění včasného a účinného přezkumu). Jinými slovy kritizovaný stav může svědčit spíše o objektivní neschopnosti zabezpečit potřebnou kvalitu schvalovacích procesů (a jejich plnohodnotný přezkum ve fázi před realizací záměru, mj. přiznáváním odkladných účinků žalobám) a změna zákona sama o sobě v tomto ohledu nemusí zamýšlený posun vůbec přinést.

Velkou neznámou je také časová náročnost nově nastavených procesů. Nutno počítat s tím, že v českém právním prostředí bude napadáno vše, co přichází v úvahu, všemi myslitelnými prostředky (včetně kupř. verifikačního závazného stanoviska), což se může odrazit v dalším nárůstu administrativy. Po prostudování návrhu mám za to, že podceněny zůstaly dopady na celou strukturu zainteresovaných orgánů státní správy, pokud jde o růst administrativní náročnosti a možná úskalí aplikace. Úprava by si patrně vyžadovala posílení nejen příslušných orgánů EIA (Ministerstvo životního prostředí, krajské úřady), ale i celé škály dalších orgánů vykonávajících státní správu na jednotlivých úsecích.

I při vědomí toho, že zpracovatel návrhu jedná "pod tlakem Komise", jsem přesvědčena, že bylo nanejvýš žádoucí předmětnou úpravu mnohem důsledněji promyslet, včetně prodiskutování s celým spektrem zainteresovaných subjektů. V tomto ohledu se musím pozastavit nad tím, že do procesu tvorby (pracovní skupiny k transpozici EIA směrnice) u takto významných změn procedury projektové EIA a navazujících povolovacích procesů záměrů nebyla zapojena občanská veřejnost, reprezentovaná v našem právním prostředí především občanskými sdruženími, jejichž posláním dle stanov je "ochrana přírody a krajiny" (od 1. ledna 2014 spolky, dále pro přehlednost také "sdružení").

Byť bych jako veřejná ochránkyně práv principiálně uvítala určité legislativní změny, které by pomohly lépe čelit problémům, které aktuální právní úprava procesu EIA dle mých poznatků přináší (mj. účinněji zamezit účelovým manipulacím se záměry v podobě podhodnocování vlivů záměrů, modifikací záměrů bez dodatečného posouzení, nerespektování klíčových podmínek apod.), nemělo by se tak dle mého přesvědčení stát na úkor funkčnosti povolovacích procedur a zejména za cenu potlačení některých osvědčených institutů práva ochrany životního prostředí (kupříkladu široké možnosti účastenství sdružení v řízeních). Pokud je již v současnosti poukazováno na to, že účast některých sdružení v řízeních je čistě účelová a jejich postupy mohou hraničit s "vydíráním" investorů, mám za to, že nová úprava by takový aspekt jen zvýraznila. Lze usuzovat, že by se nejspíše promítla do existence sdružení s okruhem "profesionálních" podporovatelů (ochotných absolvovat na vyzvání neprodleně byrokratickou "ověřovací" proceduru s 250

podpisy ve smyslu navržené úpravy) s tím, že by tyto služby sdružení následně byly (za patřičnou úplatu) nabízeny veřejnosti dotčené konkrétním záměrem.

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

K ČÁSTI PRVNÍ

1. K bodu 1 (§ 3 písm. g)

Není zřejmé, jak se návrh zákona vyrovnává s existencí celé řady podkladových správních aktů dotčených orgánů státní správy dle zvláštních zákonů, které nemají formu rozhodnutí, ale závazného stanoviska, přičemž ve světle dosavadní soudní judikatury (viz výše text poznámky č. 1) byly tyto procesy a výstupy z nich rovněž pojímány jako "navazující" na stanovisko EIA (z čehož vyplývala potřeba vypořádat se s relevantními podmínkami stanoviska EIA i v těchto navazujících závazných stanoviscích ze strany dotčených orgánů státní správy). K možnému konfliktu těchto podmínek viz výše obecná část připomínek. V důvodové zprávě na str. 7 je uvedeno: V rámci tuzemského právního systému je "povolení" ve smyslu EIA směrnice představováno všemi správními akty, jejichž vydání je zcela nezbytné pro to, aby oznamovatel (resp. v navazujících povolovacích řízeních žadatel) byl oprávněn provést záměr, a které se zároveň svým předmětem kryjí s předmětem procesu EIA. Tomu neodpovídá text návrhu zákona, kde se uvádí, že je "navazujícím řízením takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů. Žádoucí by bylo rovněž aktualizovat v tomto směru text poznámky pod čarou (mj. obsahuje odkaz na neaktuální stavební zákon).

Tato připomínka je zásadní.

2. K bodu 4 (§ 7 odst. 3)

Pokud úřad dojde k závěru, že záměr nebude posuzován dle zákona EIA, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Řízení se považuje za řízení s velkým počtem účastníků. Upozorňuji na to, že vzhledem k tomu, že zákon EIA nestanoví specifické požadavky na obsah rozhodnutí z hlediska okruhu účastníků řízení, bude příslušný úřad postupovat dle správního řádu. Účastníci řízení tak budou muset být v rozhodnutí uvedeni. Tím dojde k dalšímu zatížení úřadu; a vzhledem ke značně omezenému okruhu možných odvolatelů vyvstává i otázka nutnosti účastníky řízení vymežit.

Dané ustanovení stanoví, jaké budou náležitosti odůvodnění takového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že i na odůvodnění bude nutno vztáhnout subsidiárně požadavky správního řádu kladené na odůvodnění rozhodnutí, navrhuji přidat před slova "základní údaje o záměru" slovo "zejména".

Možnost uplatnit odvolání proti rozhodnutí dává navrhované znění pouze osobám splňujícím předpoklady uvedené v ustanovení § 10b odst. 3 zákona EIA. Touto koncepcí je ostatním účastníkům řízení odňato právo odvolání. Ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu sice umožňuje, aby zákon možnost podání odvolání vyloučil, avšak pokud se zákonodárce rozhodne přistoupit k možnosti vyloučení podat proti

rozhodnutí odvolání, je třeba, aby dbal principu rovnosti účastníků řízení. Navrhovaná změna princip rovnosti účastníků v tomto ohledu nerespektuje.

Navíc je třeba dodat, že důvodová zpráva počítá s tím, že odvolatelem může být i oznamovatel. Toto však nelze z navrhovaného znění dovodit.

Je pak také otázkou nakolik shora uvedeným zásadám (princip rovnosti) vyhovuje stav, kdy oznamovatel (investor) v případě pozitivního závěru zjišťovacího řízení (tedy, že záměr nebo jeho změna má být posuzován podle zákona) je ochuzen o možnost tento závěr řádným opravným prostředkem napadnout. Poznatky z mé činnosti svědčí pro to, že se i oznamovatelé takové možnosti dožadují.

Nesouhlasím ani s podmínkami pro podání odvolání dle navrhovaného znění, tj. tím, že environmentální nevládní nezisková organizace (sdružení) může podat odvolání pouze tehdy, pokud ji podpoří 250 svéprávných osob svými úředně ověřenými podpisy. Zákon tak vyžaduje po neziskových organizacích vynaložení značných nákladů (důvodová zpráva uvádí částku 7.500 - 9.075 Kč) spojených s ověřováním podpisů. Návrh nepřihlíží ani k časovému hledisku - odvolatelé budou mít pouze standardních 15 dnů nejen na sepsání odvolání, ale rovněž na splnění výše uvedené podmínky, což dle mého názoru bude podání odvolání značně ztěžovat.

V úvahu by přicházelo stanovit okruh odvolatelů (tak, aby odpovídal dostatečnému zajištění účasti veřejnosti) takto:

a) v předposlední větě navrhovaného znění § 7 odst. 3 zákona EIA se místo slova pouze uvede slovo také, a zároveň dojde ke změně ustanovení § 10b odst. 3 zákona EIA. Zároveň nebude omezena účast občanských sdružení dle ustanovení § 70 ZOPK. Potom se okruh odvolatelů bude řídit správním řádem, odvolat se budou moci všichni účastníci řízení (včetně občanských sdružení za splnění podmínek ZOPK) a zároveň osoby dle § 10b odst. 3 zákona EIA bez nutnosti podmínky spočívající ve splnění stanoveného počtu úředně ověřených podpisů;

b) zákon EIA stanoví vlastní okruh odvolatelů - právo odvolat se by měly mít minimálně:

- obce, na jejichž území má být záměr realizován
- občanská sdružení (spolky) - lze podmínit určitým počtem podpisů, nikoli však úředně ověřených
- ev. i každý, kdo podal k oznámení záměru své vyjádření
- oznamovatel.

Tato připomínka je zásadní.

3. K bodu 5 (§ 10 odst. 5)

V důvodové zprávě k předkládanému návrhu zákona je uvedeno (str. 36), že "v podstatných rysech, relevantních z hlediska životního prostředí musí být zachována

totožnost mezi záměrem posuzovaným procesem EIA a záměrem schvalovaným v navazujícím povolovacím řízení". Zároveň by nemělo dojít k podstatným změnám podmínek v dotčeném území. Za tím účelem se do zákona zavádí institut tzv. coherence stamp, který je v navrhovaném zákoně představován závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu. Na základě důvodové zprávy usuzuji, že by o vydání tohoto závazného stanoviska mělo být požádáno po podání, resp. krátce před podáním žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení.

Z navrhovaného znění ustanovení § 10 odst. 5 však tato skutečnost jednoznačně nevyplývá, naopak je zde uvedeno, že závazné stanovisko má být připojeno k žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení. V praxi tak dle mého soudu nemusí být eliminovány situace, kdy žadatel požádá o vydání závazného stanoviska, a žádost o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení podá následně (po obdržení závazného stanoviska) až s několikaměsíčním odstupem, během něhož může dojít k významným změnám podmínek v dotčeném území. Navrhuji proto ustanovení § 10 odst. 5 návrhu zákona upravit tak, aby byla u závazného stanoviska, které je připojováno k žádosti, omezena jeho platnost. Dovoluji si navrhnout lhůtu ne delší půl roku. Tato lhůta se mi jeví jako dostatečná pro to, aby žadatel mohl bez dalších komplikací, které může záměr přinést, požádat po obdržení závazného stanoviska o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení. Bude tak zachována nejenom totožnost mezi záměrem posuzovaným procesem EIA a záměrem schvalovaným v navazujícím povolovacím řízení, ale i totožnost podmínek, za kterých byl záměr posuzován procesem EIA a podmínek v době navazujícího povolovacího řízení.

Tato připomínka je doporučující.

4. K bodu 6 (k navazujícím řízením dle dalších právních předpisů)

Domnívám se, že měly být novelizovány právní předpisy, které rovněž mohou upravovat/upravují navazující řízení ve smyslu zákona EIA, která však mají ve svých ustanoveních výslovně uvedeno, že jediným účastníkem je pouze žadatel/navrhovatel. Z konkrétních řízení je třeba jmenovat řízení dle atomového zákona[3], řízení o stanovení chráněného ložiskového území[4] a ev. i řízení o povolení provozu nadlimitního zdroje hluku[5].

Ve všech zmíněných případech jsou za stávajícího znění opomíjeným subjektem environmentální nevládní neziskové organizace (sdružení), popřípadě veřejnost jako taková. Vzhledem k tomu, že zákony přiznávají postavení účastníka řízení pouze navrhovateli/žadatel, je tak vyloučeno účastenství občanských sdružení na základě složkových předpisů práva životního prostředí. V rámci uvedených správních řízení se nekoná ani veřejné projednání, proto se nemůže široká veřejnost, včetně obcí a dotčených vlastníků, zapojit ani konzultativní formou. Tuto skutečnost kritizovala např. i Aarhuská komise.

Navrhovaná změna počítá s konzultativní formou účasti veřejnosti ve všech navazujících řízeních - nikoli tedy s účastenstvím ve formě účastníka řízení. Ve smyslu navrhovaného znění však není postaveno na jisto, zda navrhované ustanovení § 10b, potažmo §10a a 10c zákona EIA bude k atomovému zákonu a dalším právním předpisům, která navazující řízení upravují, ve vztahu speciality.

Obdobná nejasnost (specialita zákona EIA) je dle mého názoru i u dalších (zvláštních) právních předpisů upravujících navazující řízení dle zákona EIA. Výjimkou je stavební zákon, resp. jeho navrhované znění § 192a.

Tyto zvláštní právní předpisy by měly být novelizovány např. vložení nového ustanovení ve smyslu: budou-li řízení podle tohoto zákona navazujícím řízením dle zákona EIA, potom se na tato řízení bude vztahovat rovněž právní úprava EIA týkající se navazujících řízení. Případně (vzhledem k tomu, že okruh zvláštních právních předpisů není možné uvést vyčerpávajícím způsobem) je žádoucí, aby se zákon EIA jasně vymezil vůči navazujícím řízením, tedy, že k nim je ve vztahu speciality.

K navrhované změně ustanovení § 10b odst. 3

Dané ustanovení uvádí, že (kromě účastníků řízení) mohou odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení podat i (zjednodušeně řečeno) environmentální nevládní organizace, pokud podání odvolání podpoří 250 svéprávných osob svými úředně ověřenými podpisy.

Navrhuji nepřijmout podmínku úředního ověření podpisů. K důvodům viz vyjádření výše k plánované změně ustanovení § 7 odst. 3, bod bodem 3.

Tato připomínka je zásadní.

5. K bodu 25 (k příloze č. 1 kategorii II bod 2.5):

Za slova "těžba ostatních nerostných" je zapotřebí doplnit slovo "surovin".

Tato připomínka je doporučující.

6. K bodu 27 (k příloze č. 1 kategorii II bod 10.1):

Navrhovanou novelou by měla být zřejmě ze zákona a tedy i z možnosti posuzování procesem EIA vyloučena zařízení ke skladování, úpravě nebo využívání nebezpečných odpadů. Posuzování procesem EIA bude nadále možné pouze u zařízení k odstraňování nebezpečných odpadů. Z důvodové zprávy se k tomuto bodu uvádí, že "reformulované body přílohy reagují na výtku Komise, že zákon se neřídí strukturou směrnice a že popis v zákoně není vždy shodný s popisem ve směrnici, následkem čehož je skutečnost, že některé záměry, které by měly patřit do kategorie I, jsou uvedeny v kategorii II (str. 47)." Tím ale nejsou nijak vysvětleny důvody vedoucí k úplnému odstranění zařízení ke skladování, úpravě nebo využívání nebezpečných odpadů, která by se po novele zákona neobjevovala ani v kategorii I, ani v kategorii II. Domnívám se, že uvedená zařízení zaujímají z hlediska svého dopadu na životní prostředí srovnatelný význam jako zařízení k odstraňování nebezpečných odpadů, která přitom v příloze č. 1 zákona zůstala. Proto považuji jejich ponechání minimálně v kategorii II za žádoucí.

Je také pravdou, že směrnice EIA v příloze č. I. nebo II. zařízení ke skladování, úpravě nebo využívání nebezpečných odpadů neobsahuje. Ani to však dle mého názoru nezakládá povinnost zákonodárce slevit z nastaveného vnitrostátního

standardu, podle kterého jsou předmětem posuzování i uvedená zařízení, jež se v různé podobě objevují v příloze č. 1 již od vzniku zákona (nejprve ovšem v podobě nakládání s nebezpečnými odpady).

Tato připomínka je doporučující.

K ČÁSTI DRUHÉ

7. K čl. III (§ 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.)

Ustanovení § 70 ZOPK je klíčové ustanovení především pro zakotvení účasti občanských sdružení (nyní spolků) ve správních řízeních, v nichž jsou dotčeny zájmy přírody a krajiny. Toto ustanovení lze nazvat "alfou a omegou" účasti environmentálních občanských sdružení ve správních řízeních. Důvodem je především fakt, že ustanovení § 70 má široký dosah. Občanská sdružení jsou oprávněna na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny za splnění daných podmínek účastnit se nejen řízení dle zákona č. 114/1992 Sb., ale i správních řízení dle jiných právních předpisů, pokud v těchto řízeních budou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.

Návrh novelizovaného znění toto pojetí mění, respektive zužuje tak, že nebude možné postupovat v případě navazujících řízení, v nichž bude povolován záměr, pro který bylo vydáno závazné stanovisko EIA podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona EIA. Pro takové zúžení nevidím žádný důvod. Výše uvedené široké pojetí účasti spolků (sdružení) je zakotveno v ZOPK již od přijetí zákona, tj. od roku 1992. Navrhovaná změna, která má reagovat na výtky Evropské unie (Komise) a Aarhuské komise (Compliance Committee) ohledně nedostatečného zajištění účasti veřejnosti v řízeních navazujících na proces EIA, tak paradoxně účast veřejnosti v tomto ohledu zužuje. I kdyby Evropské unii postačovalo z hlediska naplnění unijní směrnice zajištění účasti dotčené veřejnosti pouze konzultativní formou, neshledávám vhodným odejmout dotčené veřejnosti stávající právo, tj. právo stát se v řízeních navazujících na proces EIA účastníkem řízení se všemi právy, které k tomu náleží. (Odhlížím nyní od navrhované konstrukce odvolání, ke kterému se vyjádřím následně).

Pokud by bylo přijato navrhované znění je nutno si uvědomit následující důsledky.

Stávající situace: podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona[6] mohou být účastníky územního řízení i environmentální občanská sdružení, která splňují předpoklady podle ustanovení § 70 ZOPK (obdobně také stavební řízení).

Situace po novele. Účastníky řízení podle uvedeného ustanovení stavebního zákona by v územních řízeních, jejichž podkladem není stanovisko EIA (řízení vůbec nespádající do zákona EIA, či ta, kde nebylo vydáno stanovisko podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona EIA) environmentální občanská sdružení být mohla. V případě, že by podkladem v územním řízení bylo stanovisko EIA, by však paradoxně environmentální občanská sdružení účastníky územního řízení nebyla. Jinými slovy řečeno, v pomyslně environmentálně závažnějších případech by účastníky územního řízení nebyly.

Na základě výše uvedených důvodů navrhuji změnu bez dalšího nepřijmout.

Tato připomínka je zásadní.

K ČÁSTI TŘETÍ

8. K čl. IV (§ 115 zákona č. 254/2001 Sb.)

Pro tento případ platí uvedené v předchozí připomínce shodně (obdobně).

Navrhované změny v ustanovení § 115 odst. 6 a 7 navrhuji bez dalšího nepřijmout.

Tato připomínka je zásadní.

V Brně dne 28. dubna 2014

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv

[1] Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále "správní řád").

[2] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále "NSS") z 29. srpna 2007, sp. zn. 1 As 13/2007: "případná pochybení v procesu posuzování vlivů na životní prostředí podléhají přezkoumání soudem v rámci soudního přezkumu následného rozhodnutí správního orgánu". Nejvyšší správní soud judikoval, že v řízení o správní žalobě soud k žalobní námitce stěžovatele přezkoumá dle § 75 odst. 2 s. ř. s. z hlediska procesního i hmotněprávního i zákonnost napadeného stanoviska (EIA) žalovaného.

Dle rozsudku NSS ze dne 19. ledna 2010, sp. zn. 1 As 91/2009: "stanovisko EIA musí být podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny". Z citovaného rozsudku vyplývá, že ponechání zohlednění stanoviska EIA až na rozhodnutí stavebního úřadu o stavebním povolení by znemožnilo použití informací obsažených ve stanovisku EIA o vlivu stavby na krajinný ráz, příp. na zvláště chráněné území, neboť stavební úřad není oprávněn zahrnout závěry stanoviska EIA ohledně uvedeného předmětu řízení do svého rozhodnutí (stavebního povolení).

Obdobně NSS v rozsudku ze dne 27. května 2010, sp. zn. 9 As 15/2010 ve vztahu k povolení orgánu ochrany ovzduší podle § 17 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (účinný do 31. srpna 2012, poté nahrazen zákonem č. 201/2012 Sb.), uvedl, že: "by bylo nelogické, aby informace obsažené ve stanovisku EIA byly k dispozici pouze stavebnímu úřadu před vydáním kolaudačního rozhodnutí (nebo příp. dle skutkové situace stavebního povolení) a nikoli dotčenému orgánu státní správy (zde orgánu ochrany ovzduší), který je z hlediska své působnosti povolán a nadán odbornou kompetencí posuzovat a rozhodovat odborné otázky. V případě, kdy by příslušný dotčený orgán v řízení podle složkového zákona rozhodl bez znalosti závěrů obsažených ve stanovisku EIA, ztratilo by do jisté míry jeho vlastní stanovisko či rozhodnutí, sloužící jako podklad pro rozhodnutí stavebního úřadu, svůj smysl,

jelikož by závěry EIA nezohlednil, resp. zohlednit nemohl. Nelze ani vyloučit situaci, kdy závěry stanoviska EIA a rozhodnutí dotčeného orgánu státní správy vyzní rozporně. Dotčený orgán by proto měl mít k dispozici stanovisko EIA i proto, aby své rozhodnutí řádně, dostatečně a přesvědčivě odůvodnil, a to především v situaci, kdy se od závěrů stanoviska EIA odchýlí nebo s nimi bude jeho názor dokonce v přímém rozporu. Zpětně by totiž na závěry stanoviska EIA již nemohl nijak reagovat a stavební úřad by musel řešit situace, kdy by mu byly v podkladových rozhodnutích předloženy rozporné závěry stanoviska EIA a dotčeného orgánu ke stejnému předmětu posuzování". Lze tedy shrnout, že recentní judikatura NSS vykládá § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí tak, že stanovisko EIA má být povinným podkladem i v řízení o vydání dalších, ve vztahu k územnímu rozhodnutí či stavebnímu povolení tzv. "podkladových" rozhodnutí a závazných stanovisek (dle § 149 správního řádu), jako jsou například povolení orgánu ochrany ovzduší ke stavbě zdrojů znečištění ovzduší (§ 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší, resp. závazné stanovisko dle § 11 odst. 2 písm. b) a c) aktuálně platného zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší) nebo souhlas k provozování zařízení pro nakládání s odpady (§ 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech).

[3] Zákon č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (viz ustanovení § 14 odst. 1).

[4] Zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (viz ustanovení § 17 odst. 3).

[5] Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (viz ustanovení § 31 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 94 odst. 2).

[6] Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.